

es limita a establir les condicions que han de complir les associacions juvenils per poder accedir als ajuts que atorga la comunitat, sinó que estableix una regulació general de règim jurídic de les associacions juvenils a les Illes Balears. Aquest Decret regula, entre altres aspectes, les condicions necessàries per a la creació, la

suspensió, la dissolució, la inscripció en un registre especial, etc., de les associacions juvenils. En definitiva, aquesta regulació afecta el règim jurídic de les associacions juvenils i és competència exclusiva de l'Estat.

Juan Carlos Gavara

Sentència 158/1992, de 26 d'octubre. Conflicte positiu de competència promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'Ordre del Ministeri de Justícia de 7 de febrer de 1986 per la qual es convoca concurs per cobrir vacants de magistrats.

Ponent:

Luis López Guerra

Vots particulars:

José Gabaldón López

Rafael de Mendizábal Allende

L'objecte d'aquest conflicte és determinar la titularitat de la competència relativa a la convocatòria de concursos per a la provisió de places de jutges i magistrats en el territori de la comunitat autònoma de Catalunya. Subsidiàriament, s'ha de resoldre, si incorre en un vici d'incompetència, la convocatòria d'un concurs per part del Ministeri de Justícia sense haver-hi hagut impuls previ de la comunitat autònoma de Catalunya.

En relació al primer problema de la controvèrsia, ja havia estat resolt amb anterioritat pel Tribunal Constitucional en les seves sentències 56/1990, de 29 de març, i 62/1990, de 30 de març, en les quals, per interpretació i aplicació dels art. 149.1.5 i 122.1 CE, es va considerar que la competència per a la selecció de jutges i magistrats corresponia amb caràcter exclusiu a l'Estat.

No obstant això, en relació al segon aspecte era necessari realitzar una interpretació de l'abast de la facultat d'impuls

establerta en l'art. 22 EAC, en virtut de la qual, a instància de la Generalitat, l'òrgan competent convocaria els concursos i les oposicions de les places vacants a Catalunya de magistrats, jutges, secretaris judicials i la resta de personal al servei de l'Administració de justícia.

El Tribunal Constitucional considera que l'art. 22 EAC habilita la Generalitat per desenvolupar les activitats d'iniciativa i impuls, encara que no és possible interpretar aquesta disposició de manera que faci impossible l'exercici de la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'Administració de justícia. En definitiva, el Tribunal no admet que el retard o l'absència d'iniciativa de la comunitat autònoma impliqui un obstacle insalvable per a l'òrgan estatal competent per dur a terme aquesta convocatòria. Ambdues competències han de ser interpretades en funció del principi de col·laboració que ha de presidir les relacions entre l'Estat i les comunitats autònomes.

En el cas concret que s'ha de resoldre, el Tribunal no nega la competència estatal per dur a terme la convocatòria, encara que, en aquest cas, es va fer sense que la Generalitat hagués exercitat cap sol·licitud o iniciativa i sense que l'Estat

hagués utilitzat una fórmula de col·laboració amb la Generalitat.

L'aplicació d'aquests criteris ocasiona una decisió controvertida que ocasiona la presentació de diversos vots particulars. El Tribunal estableix que la titularitat de la competència controvertida correspon a l'Estat, però que, no obstant això, menyscaba les facultats d'impuls atribuïdes a la Generalitat de Catalunya per l'art. 22 EAC. Aquesta decisió no comporta la declaració de nul·litat de l'Ordre ministerial, ja que es considera que la dis-

posició va esgotar tots els seus efectes.

Els vots particulars que presenten el magistrat Gabaldón López (al qual s'adhereix Díaz Eimil i Rodríguez Bereijo) i el magistrat Mendizábal Allende s'adrecen a considerar que la facultat d'impuls de la Generalitat en aquest àmbit no pot causar cap tipus d'efecte en l'Ordre, que és considerada un condicionant de l'activitat de l'Estat per a la convocatòria de places de magistrats.

Juan Carlos Gavara

Sentència 172/1992, de 29 d'octubre. Recurs d'inconstitucionalitat 1314/1986, promogut pel Govern estatal contra la disposició addicional de la Llei catalana 6/1983, de 7 d'abril, disposició que és creada pel Decret legislatiu 2/1986, de 4 d'agost, que adequa la referida Llei sobre residus industrials a la normativa comunitària.

Ponent:

Fernando García-Mon y González-Regueral

S'estableix en la disposició addicional impugnada que la Generalitat de Catalunya informará la Comissió de la Comunitat Europea, mitjançant els conductes competents, de la gestió dels residus industrials.

L'advocat de l'Estat considera que la referència a «conductes competents» no té en compte el fet que el compliment del deure d'informació ha de ser garantit en tot el territori, sense que la Generalitat substitueixi l'Administració estatal com a «unitat d'integració», ja que així es vulneren els art. 149.1.3 i 93 CE.

El Tribunal coincideix amb la lletrada

de la Generalitat a donar el contingut següent a la disposició addicional: la informació requerida per les directrius comunitàries correspon a la Generalitat de Catalunya, que és competent en la matèria i pot actuar, per tant, amb més eficàcia i exactitud, mentre que la transmissió de la informació a la Comunitat Europea correspon a l'Estat, que és qui n'és membre. La constitucionalitat de la referència a «conductes competents» es fonamenta, per tant, en el fet que es dona compliment a les normes comunitàries respectant les vies de relació mitjançant l'Estat membre.

En conseqüència, es desestima aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Antoni Roig